

prejeli smo
pismo

Potreba po adaptaciji

Medtem ko občinska kulturna skupnost dosledno uresničuje program, ki si ga je zastavila po samoupravnem sporazumu o temeljnih in dopolnitvah plana občinske kulturne skupnosti (OKS), na številnih toriščih kulturne dejavnosti v naši občini kljub temu še vedno zeva niz vrzeli, ki opozarjajo, da še zdaleč ni dovolj storjenega v tej smeri. To bi se dalo med drugim reči tudi za dokaj čudno razpolaganje sredstev, ki jih občinska kulturna skupnost v sklopu Ljubljanske kulturne skupnosti odmerja za gradnjo in obnovo kulturnih prostorov v posameznih kra-

jevskih skupnostih. Za letošnje leto je na primer OKS pripravila zajetne investicije za adaptacijo in preureditev vrste kulturnih objektov docela marginalnega pomena, medtem ko nekateri pomembnejši objekti prav tako namenjeni kulturni dejavnosti ostajajo povsem ali pa skorajda povsem zapostavljeni.

Tu imam v mislih predvsem kulturni dom v Horjulu, staro dotrajano poslopje, ki bi mu človek že nekaj časa pripisal vse kaj drugega kot njegov osebni namen. Ni, da bi na tem mestu

našteval številne, predvsem z zobom časa pogojene pomanjkljivosti tega edinega kulturnega objekta v Horjulu, naj bo dovolj že ugotovitev, da dom v svoji nekajdesetletni zgodovini še ni doživel niti ene same temeljite obnove. To navzlic kategoričnemu imperativu današnje kulturne stvarnosti, ki terja tako od kulturnih skupnosti, kakor nasploh od vseh organizacij, ki se ukvarjajo s kulturo ne le učinkovito organiziranost, ampak tudi ustrezne prostore. Resda: v tem domu se je kalila priznana horjulska kultura, ki je našla toliko občudovalcev tudi v širšem svetu ljubiteljske kulture, toda po zdajšnjem stanju sodeč dom precej bolj spominja na muzej, kot pa na funkcionalen kulturni objekt, ki bi služil potrebam afirmiranih kulturnih ustvarjalcev.

Brez dvoma ne bi bilo napak, ko bi se nad to kulturno »revo« sredi kulturno močno razgibanega kraja zamislili tudi odgovorni pri občinski kulturni skupnosti in – če že ne pristopili k takojšnji rešitvi – vsaj vključili to vprašanje v zbir svojih prihodnjih naložb.

BRANKO VRHOVEC

**Najlepše
pozdravljeni vsi,
ki delate v
občinskih
skupnih
službah!**

Za Novo leto je navada, da občinska skupnost čestita občanom (to lahko preberemo v Naši komuni) – zakaj ne bi bilo tudi obratno? V stiski spoznaš prijatelja. V pravkar minulemu letu sem imela toliko težav in muk kot nikdar doslej – in najtežje je bilo to, da sem bila tako rekoč sama za odločanje in reševanje. Občinska skupščina in njene službe so mi s človečnostjo in poštenostjo pomagale mnogo več, kot sem kdajkoli pričakovala. Zato sprejmite – kot celota in kot posamezniki – mojo prisrčno zahvalo!

*Prosim vas, posredujte to vsem!
Najlepše pozdrave!*

NEŽA MAURER

Odgovarjamo na
pismo bralca

Kdo čisti sneg

Prejeli smo pismo našega bralca Karla Jagodiča iz Velikih Lašč 20, ki nam piše:

»Vaš članek v decembrski številki Naše komune o čiščenju snega s pločnikov pred stavbami in cest je povod za moje pisanje. 4. januarja 1980 sem komaj zmogel drsečo pot do ambulante v Velikih Laščah. Vse je bilo ena sama ledena ploskev, ker je razvožena snežna brozga pri –10 stopinjah Celzija zmrznila. Včasih mora človek nujno k zdravniku tudi če je pot kljub vsem predpisom o čiščenju težka in nevarna. Iz članka nisem razbral, kdo bi tisto pot moral čistiti in s tem omogočiti sredi vasi varno pot do zdravnik. Morda bo to vam uspelo, pacientom gotovo ne!« Iz bralčevega pisma nisimo mogli natančno ugotoviti za katero pot gre, saj do Zdravstvene postaje Velike Lašče vodita dve poti. Prva vodi mimo osnovne šole do postaje in je po njej mogoče voziti tudi z osebnimi avtomobili. Le ta cesta sodi v pristojnost krajevne skupnosti oziroma Komunalnega podjetja Ljubljana, ki ima za to področje sklenjene z zasebniki pogodbe o delu. Druga pot pa vodi od ceste Škofljica–Kočevje navzgor proti Zdravstveni postaji. Le to so dolžni očistiti hišni sveti v stanovanjskih blokih, mimo katerih vodi. Torej preprosto povedano: vsak je dolžan počistiti sneg pred lastnim pragom in bližnjo okolico, preostali del pa čistijo komunalci. Občan, ki meni, da je zaradi neočiščenega snega ogroženo njegovo zdravje, se lahko pritoži na Postajo milice. Med drugim so namreč tudi miličniki zadolženi za opozarjanje in izrekanje mandatnih kazni posameznikom, ki ne spoštujejo predpisov, v višini 500 dinarjev. Upamo, da smo tovariša Jagodiča s tem odgovorom zadovoljili.

IVO BREČIČ

Vozniki in avtomehaniki med najproduktivnejšimi

Prevoz potnikov in materialnih dobrin z motornimi vozili, je izoblikoval novi delovni razred – voznikov in avtomehanikov.

Sorazmerno s porastom prevoznih slug so vozniki in avtomehaniki gradili in utrjevali svoj prostor v družbi.

Res je, da je prva svetovna vojna zavrla razvoj motorizacije, toda masovna potreba motornih vozil se je izkazala šele po končani vojni. Ker se je večalo tudi število voznikov in avtomehanikov, se je pri nas krepil tudi novi delovni razred.

Pod vtisom tedanjih političnih, ekonomskih in socialnih priložnosti, je ta delovni razred Jugoslavije pričel z ustanavljanjem organizacij ZŠAM. Prve tovrstne organizacije so se poja-

vile leta 1922, ki so se s svojim strokovnim in preventivnim delom hitro širile po vsej Jugoslaviji. Leta 1933 je bil ustanovljen Zvezni organ s sedežem v Beogradu.

Ko je Hitler napadel Jugoslavijo, se je mnogo komunistov, ki so do tedaj širili revolucionarne ideje med vozniki in avtomehaniki, odzvalo klicu narodnoosvobodilne fronte.

Izkušeni vozniki in avtomehaniki so postali odlični tankisti in vozniki bojnih vozil, ko so se formirale prve motorizirane enote. Toda žal so mnogi padli, ko so branili domovino.

Po drugi svetovni vojni so v veliki meri pripomogli k hitrejši obnovi nove Jugoslavije. Kljub temu da so od zore do mraka prebili na gradbiščih, niso

pozabili na krepitev svoje vloge, ki jo imajo kot nosilci za prevoz potnikov in tovora. V ta namen so se ponovno vključili v svoje društveno-strokovne organizacije. Prva združenja šoferjev in avtomehanikov v socialistični ureditvi so se pojavila v obdobju 1946–1951. leta. Hkrati z ustanavljanjem osnovnih organizacij so se formirali republiški organi, leta 1958 pa je bil ponovno ustanovljen Zvezni organ voznikov in avtomehanikov Jugoslavije.

Priznanje, da vozniki in avtomehaniki sodijo med najproduktivnejši delovni razred, je izrazil tudi tovariš Tito, ko je 15. januarja 1960 stopil v naše vrste. Ta dan smo vozniki izbrali za naš praznik. M. V.

**KOMISIJA ZA DELOVNA
RAZMERJA DELOVNE
ORGANIZACIJE**

»Kovinske industrije Ig pri Ljubljani«

Vabi k sodelovanju za nedoločen čas s polnim delovnim časom več delavcev za dela in opravila v neposredni proizvodnji in eno delavko za čiščenje prostorov.

Nudimo stimulatívne osebne dohodke (od 5.700. do 6.700. din), možnosti dopolnilnega izobraževanja in napredovanja v poklicu. Med delom je poskrbljeno za toplo malico.

Avtobusne zveze z Ljubljano so ugodne.

Za opravljanje navedenih del in nalog se lahko javijo delavci s končano osemletko in brez delovnih izkušenj.

Prijave z dokazili o izpolnjevanju pogovjev naj kandidati pošljejo v roku 15-dni komisiji za delovna razmerja »Kovinske industrije Ig« pri Ljubljani.

**KOVINSKA INDUSTRIJA IG
SPLOŠNI SEKTOR**

NAŠA KOMUNA

GLASILO OK SZDL LJUBLJANA VIČRUDNIK – UREJATA IZDAJATELJSKI SVET (predsednik ing. JANEZ ČEMAŽAR) IN UREDNIŠKI ODBOR – MILAN BUH, VAŠJA BUTINA, JANJA DOMITROVIČ (glavna in odgovorna urednica), ANDREJA GOMEZELJ, JANEZ JAGODIČ, IVO ZALAR, tehnični urednik IVAN ŽITKO – UREDNIŠTVO NAŠE KOMUNE – LJUBLJANA, TRG MDB 14 – TELEFON 28-038 ali 20-728 – TEKOČI RAČUN SDK: 50103-678-51173 – ROKOPISOV IN FOTOGRAFIJ NE VRAČAMO – TISK ČGP DELO, LJUBLJANA – GLASILO PREJEMAJO VSA GOSPODINJSTVA V OBČINI BREZPLAČNO – GLASILO NAŠA KOMUNA IZHAJA ŠTIRINAJSTO DNEVNO V NAKLADI 26.000 IZVODOV